

Octavian URSULESCU

Titus Munteanu, un lord al micului ecran

OCTAVIAN URSULESCU

***Titus Munteanu,
un lord al micului ecran***

Copyright © 2017, Editura Pro Universitaria

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin
Editurii Pro Universitaria

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al
Editurii Pro Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
URSULESCU, OCTAVIAN

Titus Munteanu, un lord al micului ecran /
Octavian Ursulescu. - București : Pro Universitaria,
2017

ISBN 978-606-26-0758-6

791

792

Fotografie coperta 1 realizată de **Paul Buciuta**

Colecția „Artele spectacolului” este îngrijită de **Oana Georgescu**

Titus Munteanu,
un lord al micului ecran

Cum să vorbesc despre Titus Munteanu la timpul trecut? Timp de două decenii am petrecut alături de el cele mai frumoase clipe din cariera mea de prezentator, în platourile TV sau la festivaluri. Cum să vorbesc despre prietenul meu Titus la trecut? Am născocit împreună formate TV originale, cum ar fi „Șlagăre în devenire” sau „Meridianele cântecului”, nu cum se procedează azi, cumpărându-se pe bani grei din străinătate, de parcă noi n-am mai putea gândi cu capetele noastre... Cum să-l evoc la trecut când am făcut împreună ani buni și „Steaua fără nume”, lansând atâția tineri talentați, și festivaluri la Mamaia, și „Varietăți” muzicale?

Am lucrat zile, și seri, și noști întregi la diverse scenarii, născute în special din mintea lui iscoditoare, ducând la producții TV care sunt la fel de moderne și de actuale și azi. Deci cum aș putea vorbi la trecut? Ne-au legat atâtea bucurii, emoții, nădejdi, împliniri, satisfacții, dar și unele dezamăgiri (legate de oameni, nu de emisiuni!)... Ne-au unit toate astea, așa încât nu o dată mi s-a întâmplat să fiu apelat de necunoscuți, pe stradă, care mă salutau cu „Să trăiți, domnu' Titus Munteanu!”. Când îi spuneam asta, amuzat, se mira și el, fiindcă a apărut foarte rar pe micul ecran, era emotiv și mai ales evita, cu modestie și cu un bun simț proverbial, expunerea gratuită. Sau cum aș putea uita seara cumplită când ne așteptam amândoi să fim luați pe sus? Spre aducere aminte: la TVR erau doar două ore de program pe seară, iar joia un sfert (!)

ne aparținea nouă, cu „Meridianele cântecului”. Timp de jumătate de oră alternam filmările unor artiști români moderni, care să poată sta fără să roșească alături de vedetele străine, cu videoclipuri (în fine, cum erau pe atunci) internaționale. Doamne, cât alergam pe la toți cunoscuții cu relații pentru a procura videocasete cu filmări muzicale, la regretatul doctor Ștefan Sihota, la Victor Topalu, ambii cu soții stewardese (doamna Lucia Sihota era chiar șefa lor, la TAROM), la fostul meu coleg de liceu de la „Dimitrie Cantemir”, pilotul-comandant Nelu Bătănoiu (care a pierit în tragicul accident aviatic de la Balotești), la un alt amic ce ne-a părăsit, Sandy, de pe Calea Moșilor... Iată așadar că mulți dintre cei care m-au ajutat în acei ani de restriște nu mai sunt, dar nu există să mă întâlnesc cu cineva și astăzi care să nu-și amintească de acea jumătate de oră care aducea bucurie în suflet românilor.

După Revoluție am reluat emisiunea, de această dată cu Titus mai des lângă mine la masa de prezentare, dar ne-am dat seama că nu mai are nici un farmec, „fructul interzis” dispăruse. Dar începusem să vă relatez de seara de „fior și groază” când emisiunea a fost întreruptă brusc, în mijlocul unei melodii străine, apărând în locul ei un... taraf vesel. Era ceea ce se chema, am aflat de la Titus, „mapa de rezervă” neutră, pregătită pentru orice eveniment neașteptat, pauză, vizită. Mi-am dat seama că se petrecuse ceva grav și l-am sunat (uite că ne descurcam și fără celulare!) imediat pe Titus. După voce, mi-am dat seama că era alb la față, nici el nu știa nimic, dar bănuia, căci emisiunea nu putea fi întreruptă decât de la cel mai înalt nivel. Eram îngrijorat pentru el, era salariat al TVR, eu – doar colaborator, așa încât, știți vorba aia cu „caii de la căruță”, deși pe vremea aceea când călcai pe bec... Titus a sunat la „ofițerul de serviciu” și a venit teribila confirmare: telefonul venise de la Cabinetul 2, Tovarășa fiind deranjată de fustițele scurte care dezgoleau atâtător coapsele dansatoarelor la o piesă latino, gen „Lambada”. Evident emisiunea „Meridianele cântecului” a dispărut definitiv din program, noi am stat un timp „la cutie”, dar din fericire n-am pățit nimic...

Despre o altă tentativă a noastră de a difuza în premieră pe micul ecran o competiție de dans sportiv, voi povesti mai târziu, tot de la Cabinetul 2 venind interdicția și tot pe motiv de fuste scurte, deși, vai, pe atunci vestimentațiile dansatoarelor erau cuminti foc (am reprogramat filmarea în 1990, Titus o păstrase cu sfințenie). Deci, cum să NU vorbesc despre trecutul nostru presărat cu atâtea evenimente, nebunii, întâlniri memorabile, emisiuni de neuitat?

Amintirile mă copleșesc, încerc să le ordonez, dar ele vin în devălmășie... Titus se mutase într-un frumos apartament în bulevardul Unirii, lucram în spațiul cel mai primitiv al oricărei case, bucătăria. Era o vară caniculară, purtam sandale, iar adorabilul pitbull Vasile îmi ronțăia conștiincios degetele de la picioare! Bietul de el, s-a prăpădit la numai șase luni, de parvoviroză... Dar Titus și mica lui familie, soția Rodica și fiul Radu, iubeau la nebunie câinii, așa încât în noua lor casă din Băneasa au avut tot un pitbull. Botezat la fel de simpatic, Fane, blând și afectuos cu oamenii, dar fiară cu câinii care-l întărâtau la gard (vai lor dacă ar fi scăpat!). În ultima parte a vieții mergea greu, era bolnav, iar Titus îi spunea, cu dragoste: „Fane, uite cine a venit, Tavi!”, iar Fane venea și-și pune capul în poala mea. Când s-a prăpădit, a fost durere mare, dar a apărut o înlocuitoare neașteptată, o maidaneză negricioasă, Lili, care a prins curaj după ce a văzut că e adoptată, plimbându-se prin bucătărie ca la ea acasă. La început, se străduia să-și justifice... salariul, lătrând nevoie mare când îmi făceam apariția și chiar făcându-se că mă înșfacă de pantaloni, pe la spate, dar ne-am împrietenit rapid, întinzându-i o mână pe care a lins-o timid, fiindcă simțisem că latră mai mult de formă...

Începusem să schițez împreună cu Titus planul cărții, și-ar fi dorit imens să apară în timpul vieții (sigur presimțea ceva...), și eu aș fi vrut asta, dar n-a fost să fie. Ca să fiu sincer, așteptam „ședințele de lucru” cu nerăbdare, fiindcă imediat apăreau pe masă delicioasele prăjituri „semnate” de Anca, sora Rodicăi. Ce casă frumoasă, elegantă și primitoare

își făcuseră Titus și Radu! De fapt, erau două case, în oglindă, cu o arhitectură nemaivăzută, demnă de doi artiști, singurul impediment fiind strada îngustă: ca să întorc mașina, la plecare, Titus trebuia să deschidă poarta garajului! Poate acum Florentin Pandele, primarul orașului Voluntari, pe care-l știu iubitor de artă (ca și soția sa, Gabriela Firea, primarul nostru general de la Capitală), va da unei străzi, eventual chiar celei pe care a locuit marele om de televiziune, numele „Titus Munteanu”. Și, dacă am ajuns la mașini, una dintre cele mai amuzante amintiri ale noastre, pe care Titus o evoca mereu râzând până la lacrimi, a fost susținerea examenului de șofer. Eu îmi luasem carnetul încă din vremea studenției, ulterior îmi cumpărasem și o Dacia, pe care Titus m-a rugat să i-o împrumut la examen (nu știu ce se întâmplase cu automobilul pe care făcuse școala). Eu chiar nu mai țineam minte, dar Titus susține că imediat după ce băgase în viteza I și plecase, cu milițianul lângă el, am alergat după mașină strigându-i disperat: „Vezi că nu intră în marșarier!”. Atunci nu se dădea poligon, examenul avea loc la gara Filaret și probabil n-a avut nevoie, din fericire, de marșarier, din moment ce a obținut permisul și de atunci a schimbat câteva mărci cu care a brăzdat țara, iar eu sunt mândru că i-am fost naș... auto!

O legendă a divertismentului muzical

Vorbind despre Titus Munteanu la trecut e ca și cum aș face-o despre mine, pentru că mai bine de două decenii, cum spuneam, am fost umăr lângă umăr la festivalul de la Mamaia, la atâtea emisiuni muzicale ale TVR, la „Steaua fără nume”, „Șlagăre în devenire”, „Meridianele cântecului”, la concursuri de dans sportiv. „Meridianele cântecului” era ca o lumină, joia seara, cu un... sfert din programul de două ore al TVR.

În dansul sportiv am fost adevărați pionieri organizând în 1989 primul concurs de gen la Sala Polivalentă (s-a filmat la momentul respectiv, dar s-a transmis abia în 1990, Cabinetul 2 fiind șocat de lejeritatea costumațiilor latino!). Am continuat să promovăm dansul sportiv, iar Titus Munteanu a fost un timp chiar vicepreședinte al federației de specialitate, el fiind cel care l-a convins pe Cornel Dinu, pe atunci secretar de stat, să semneze actul de naștere al federației, care în 2006 ne-a recunoscut meritele, acordându-ne câte un trofeu de excelență, la cincisprezece ani de la înființare.

Cu Titus am făcut primul festival liber la Mamaia, în 1990 (când a triumfat Cornel Fugaru cu „Ave Maria”, iar la Interpretare a câștigat Laura Stoica), am fost elogiați de italienii de la „Corriere della sera”, și tot cu el alături am fost la ultima mea apariție acolo, în 1997, când a avut ideea genială de a mi-o asocia la prezentare pe Monica Anghel.

Născut la Timișoara în 1941, Titus Munteanu a studiat flautul la liceul de muzică, iar după absolvirea Conservatorului, la București, a predat acest instrument atât la Conservator, ca asistent, cât și la Liceul „G. Enescu”.

În 1966, un alt timișorean de excepție, Richard Oschanitzky, cu care colabora la concerte și înregistrări de jazz, îl recomandă lui Paul Urmuzescu și așa devine, până în 1971, colaborator permanent al TVR, ca redactor muzical, până în ziua când Tudor Vornicu îl convinge să renunțe la catedră. Din acel moment, cu excepția a circa cinci ani, când a fost director la Antena 1, Prima TV și Național TV, destinul său se leagă de TVR, fiind chiar, între anii 1999-2002, director al canalului TVR 1.

Din punct de vedere muzical, cu toată instrucția sa academică, a fost un deschizător de drumuri, un modernist, fiind cel care a reușit să introducă în programe formațiile Phoenix (memorabile rămân filmările la piesele „Canarul” sau „Vremuri”), Roșu și Negru, Olympic 64, Sideral, FFN, Andantino.

Timp de patru ani a fost mâna dreaptă a regretatului Alexandru Bocăneț, bunul său prieten, iar în 1977 participă pentru prima dată la marele festival internațional „Rose d’Or” de la Montreux, Elveția, de unde va aduce României, în timp, două premii.

Cine poate uita emisiunile lui în care erau angrenați compozitorii Cornel Fugaru, Ion Cristinoiu, Marius Țicu (colegul său mai mic, oboist, de la liceul de muzică din Timișoara), Marcel Dragomir, Horia Moculescu, Mihai Constantinescu, Marian Nistor, Mihai Dumbravă? Sau cele cu trio-ul formidabil Marius (Țicu) – Olimpia (Panciu) și Mihai (Constantinescu)? Sau fanteziile muzicale cu Marina Voica, Margareta Pâslaru, Angela Similea, Corina Chiriac, Mirabela Dauer, Alexandru Arșinel, Florin Piersic, Stela Popescu, Radu Gheorghe, Loredana Groza, Gabriel Cotabiță, Adrian Daminescu și mulți alții? Au fost celebra „Școală a vedetelor 1”, urmată de o a doua, dar și de „Echipa fantastică” de la Antena 1 sau ultimul său proiect, „Opt într-o barcă”, apoi au fost emisiunile în care a lansat o groază de copii care azi sunt celebri, „Numai cu acordul minorilor” sau „Televiziunea copiilor”.

Când spui Titus Munteanu te gândești la lansarea a numeroase vedete, de la Mirabela Dauer la Elena Cârstea,